

ת"פ 41556/11/15 - מדינת ישראל נגד ח מ ל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 41556-11-15 מדינת ישראל נ' ל
בפני כבוד השופטת עינת אבמן-מולר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ח מ ל

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין, וכמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיעה על החלטתי לזכות את הנאשם.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, הכולל שני אישומים בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; ותקיפת קטין על ידי אחראי, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 15.2.14, בביתם של הנאשם והמתלוננת א' ב' (להלן: "**המתלוננת**") שהיו נשואים בעת הרלוונטית, נתגלע ויכוח בין השניים, במהלכו חטף הנאשם מידה של המתלוננת את מכשיר הפלאפון שלה. בעת שהמתלוננת ניסתה לקחת מהנאשם בחזרה את מכשיר הפלאפון, משך הנאשם את המתלוננת בידיה ובגופה, דחף אותה, היכה אותה ברגליה באמצעות אגרופים ושרט אותה באצבעותיה. בהמשך, נעלה עצמה המתלוננת בחדר השירותים, וזאת לאחר שלקחה את מכשיר הפלאפון. הנאשם פרץ את דלת השירותים ודחף את המתלוננת למקלחת. כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמו למתלוננת סימנים כחולים בידיה, ברגליה ובישבנה וכן שריטות באצבעותיה. כמו כן, נשבר מכשיר הפלאפון שלה. על פי עובדות האישום השני, ביום 16.3.15, בעת ששהו בביתם, דחף הנאשם את בתו הקטינה ש.ל. והיכה בה באפה באמצעות אגרופ. כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמה לקטינה אדמומיות בלחיה הימנית.

3. מטעם התביעה העידו המתלוננת ואמה. כן הוגשו מזכרים, דו"ח פעולה ודו"ח מעצרו של הנאשם מיום 17.3.14 ותמונות בהן ניתן לראות חבלות על גופה של המתלוננת ונזק לדלת עץ. מטעם ההגנה נשמעה

עדויות של הנאשם.

4. אקדים ואציין, כי לאחר שמיעת הראיות ולאור עדותה של המתלוננת, חזרה בה המאשימה מהאישום השני. כאמור, האישום השני מייחס לנאשם תקיפה של בתם הקטינה של בני הזוג (יש לציין, כי בכתב האישום נרשם כי האירוע הנוגע לקטינה ארע ביום 16.3.15, אלא שעל פי הראיות שבאו לפניי יש להניח כי מדובר בטעות והכוונה, כפי הנראה, היא ליום 16.3.14). הנאשם, בתשובתו לאישום, כפר לחלוטין בעובדות האישום הראשון, כאשר ביחס לאישום השני טען כי ביום האירוע בתו הקטינה הגיעה למיטתו וקפצה עליו, ובתגובה אינסטינקטיבית הוא הזיז אותה ממנו ללא כוונה לתקוף אותה. בעדותה בבית המשפט תארה המתלוננת את האירוע באופן המתיישב עם דבריו של הנאשם. המתלוננת טענה, כי במועד האירוע בתם הקטינה של בני הזוג ראתה את הנאשם במיטה ומתוך התלהבות והתרגשות קפצה על המיטה והתיישבה עליו וכאשר הוא התעורר ופקח את עיניו **"הוא סוג של הניף, הזיז ונפלה על הרצפה"**, ותוך כדי דבריה סימנה בידה תנועה של הנפת היד הצידה (עמ' 7, שו' 23-32; עמ' 8 שו' 1-6). העדה נשאלה כמה זמן חלף מאז שהילדה העירה את הנאשם ועד שהעיף אותה הצידה ותשובתה היתה **"אולי שניה לא. הוא פקח את העיניים והזיז אותה הצידה"** (עמ' 8, שו' 16), ובהמשך הדברים אמרה **"זה לא שזה נעשה בכוונה, אני לא בטוחה שזה נעשה בכוונה להעיף את הילדה ולדחוף אותה כדי שהיא תיחבל, זה לא נעשה בגלל זה, לדעתי זה פשוט היה אולי אינסטינקט"** (עמ' 8, שו' 18-19). כאמור, נוכח דברים אלה חזרה בה המאשימה מהאישום השני. לפיכך, ונוכח הקבוע בסעיף 94(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מורה על זיכוי של הנאשם מאישום זה.

5. בטרם אכנס לפרטי האישום הראשון, אפרט בקצרה את הרקע לאירועים הנטענים. הנאשם והמתלוננת היו נשואים במשך כ-4.5 שנים, לרבות בעת הרלוונטית לכתב האישום. לבני הזוג שני ילדים קטינים, כיום בני 8 ו-6.5. בתחילת הקשר ביניהם ניהלו בני הזוג אורח חיים חרדי אורתודוקסי, אלא שבשלב מסוים המתלוננת שינתה מאורחות חייה ועל רקע זה, בין היתר, נתגלעו ביניהם מחלוקות. התלונה הוגשה ביום 17.3.14, בשושן פורים, מספר ימים לאחר שהמתלוננת קיבלה לידיה מכתב מבית הדין הרבני המודיע לה על פתיחת הליך גירושין. האירוע המפורט באישום הראשון התרחש, על פי הנטען, כחודש לפני הגשת התלונה, ביום 15.2.14.

6. המתלוננת טענה כי ביום שבת 15.2.14, בשעות אחר הצהריים, היא השתמשה בביתה בטלפון הנייד. כאשר הנאשם ראה זאת הוא כעס מאוד על חילול השבת וחטף לה את הטלפון מהיד, **"מהחטיפה נהיה כזה מכות, חטיפות, הוא דחף, הצלחתי להגיע לשירותים, נעלתי את עצמי בשירותים כדי שיהיה לי הגנה באותו רגע, והטלפון כבר חזר אלי, אחרי שהוא חטף לי את הטלפון הצלחתי להוציא את זה ממנו ולקחתי את זה לשירותים ונעלתי את עצמי, הוא פרץ את הדלת אולי בבעיטה, נהיה חור בדלת, מתוך הדחיפה הזו הטלפון נפל, נשבר, והטלפון חזר לידי של חיים, הוא הצליח לקחת את זה מהרצפה"** (עמ' 6, שו' 9-13). המתלוננת טענה כי הנאשם היכה אותה ב"בוקס" בירך, בחלק החיצוני והפנימי, ובאיזור הישבן. לאחר מכן, כאשר הוא נכנס לשירותים, הוא דחף אותה עם הטלפון, הטלפון נפל על הרצפה ונשבר לו המסך. הנאשם לקח את הטלפון ויצא מהבית עד מוצאי שבת (עמ' 7, שו' 7-9). לטענת המתלוננת, כאשר הנאשם שב הביתה במוצאי שבת הוא הבטיח לה שיחזיר לה טלפון מתוקן, ואכן הוא החזיר לה טלפון חדש. בחקירתה הנגדית אישרה המתלוננת כי ימים ספורים לפני שפנתה להתלונן במשטרה קיבלה לידיה תביעת גירושין מבית הדין הרבני. כאשר נשאלה מדוע הגישה את תלונתה במשטרה

רק כחודש לאחר האירוע, השיבה כי במוצאי השבת שבה אירע האירוע הנאשם חזר, החזיר לה את הטלפון והבטיח לה טלפון חדש אחר, ואמנם אחרי יומיים היא קיבלה את הטלפון, הדברים נרגעו "וההתנהגות היפה חזרה", אלא שכחודש לאחר מכן, בשושן פורים, אמה הגיעה לביתה וכאשר ראתה את דלת השירותים שבורה שאלה אותה מה קרה, ולאחר שהמתלוננת תארה בפניה את שארע, האם אמרה לה שעליה לעשות מעשה ובהתאם הן פנו להגשת תלונה במשטרה. המתלוננת אישרה כי לא סיפרה במשטרה שכמה ימים קודם לכן קיבלה תביעת גירושים והסבירה כי לא חשבה שיש קשר בין הדברים. כן אישרה המתלוננת כי סירבה לפנייה שנעשתה אליה כשנה לאחר הגשת התלונה להגיע לעימות עם הנאשם, והסבירה שבאותה עת, ואף שהיו כבר פרודים, הקשר ביניהם היה טוב, הנאשם השתנה, והיא לא מצאה לנכון לעשות עימות. בנוסף עלה מעדותה של המתלוננת כי הליך הגירושין החל לאחר תקופה ארוכה בה יחסיהם עלו על שרטון ולאחר שהנאשם גילה כי היא בוגדת בו.

7. אמה של המתלוננת סיפרה בעדותה כי בעת הרלוונטית היתה מגיעה לביתם של בתה (המתלוננת) והנאשם אחת לשבוע, על מנת לשמור על ילדיהם ולסייע בעבודות הבית ביום שבתה היתה נוסעת ללימודים ב---. לדבריה, במועד האירוע השני, בשושן פורים, הגיעה למקום לאחר שבתה התקשרה אליה. בתה הציגה לה את המכתב שקיבלה מבית הדין הרבני והראתה לה חבלות על גופה, "**החלטתי שאני לוקחת אותם למשטרה...**", כך אמרה, ופנתה ביחד עם בתה לתחנת המשטרה להגשת תלונה על תקיפה (עמ' 19 שו' 9-5).

8. הנאשם בעדותו הכחיש כי תקף את המתלוננת וטען כי לא היו דברים מעולם. לדבריו, התלונה הוגשה לאחר שהמתלוננת קיבלה את תביעת הגירושין, על מנת להוציאו מהבית ולאחר שאמה של המתלוננת "**המרידה אותה**". הנאשם טען כי כאשר הכיר את המתלוננת היא החלה לחלל שבת, אך עם נישואיהם ובהתאם לבקשתו שמרה שבת. כך היה בשנה הראשונה לנישואיהם, עד שהחלה "**לחזור חזרה לאמת שלה**", כדבריו, ולא לשמור שבת. לטענת הנאשם, הוא ידע על חילול השבת כשנתיים לאחר הנישואין ובהמשך הוסכם כי היא תעשה זאת בסתר "**וזה המשיך על מי מנוחות**" (עמ' 24 שו' 3-16). הנאשם סיפר כי במשך תקופה ארוכה קודם להגשת התביעה בבית הדין הרבני ידע שהמתלוננת בוגדת בו, ולאורך חודשים רבים העסיק חוקר פרטי שעקב אחר המתלוננת. לדבריו, בכל אותה עת חיכה לראיות שיאפשרו לו לפתוח תיק גירושין ובמקביל התנהג אל המתלוננת באופן "**הכי טוב שיש...** **שלא תרגיש שאני עושה משהו מאחורי הגב שלה**" (עמ' 26 שו' 1-7). הנאשם שב וטען כי ידע לאורך זמן שהמתלוננת מחללת שבת ולא שומרת על צניעות, אך "**זה לא היה פונקציה. יותר נכון, אני שחררתי אותה כמה שיותר שיהיה לה יותר זמן ואופציות לעשות שטויות... אני כל הזמן רציתי שהיא תעשה עוד שטויות כי רציתי לפתוח תיק ולהשתחרר ממנה**" (עמ' 26 שו' 14-20).

9. לאחר בחינת מכלול הראיות שהובאו בפניי, הגעתי למסקנה שלא הורם הנטל להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו באישום הראשון.

10. המדובר בענייננו במצב של "גרסה מול גרסה". אף שככלל אין מניעה להרשיע נאשם על סמך עדות יחידה גם בהיעדר תוספת ראייתית, הרי שעל מנת לבסס הרשעה בפלילים על פי עדות יחידה של קורבן העבירה על השופט היושב לדין "להזהיר עצמו" ולדקדק בבחינת העדות (ר', למשל, ע"פ 1275/09 פלוני נ' מ"י (פורסם במאגרים); י' קדמי **על הראיות - חלק ראשון**, 470-473). בנסיבותיו של מקרה זה,

לא מצאתי כי ניתן להעדיף את גירסת המתלוננת על פני גירסתו של הנאשם באופן מובהק ולקבוע את אשמו של הנאשם במידה הנדרשת בהליך הפלילי.

11. ראשית, אין להתעלם מן העובדה שהתלונה במשטרה הוגשה כחודש לאחר האירוע הנטען וימים ספורים לאחר שהמתלוננת קיבלה לידיה את תביעת הגירושין שהוגשה לבית הדין הרבני, ובנסיבות בהן הבינה שהתנהגותו של הנאשם כלפיה בתקופה שקדמה לכך (ניסיון לרצות אותה ורצונו לפנות לייעוץ נישואין כדי לשמור על הקשר), נועדה רק כדי "להרדים אותה", כלשונה (עמ' 9 שו' 29-6). המתלוננת לא הזכירה בתלונתה במשטרה את עובדת קבלת המכתב מבית הדין, ובעקבות עדות האם במשטרה מצא החוקר לפנות למתלוננת ולשאול אותה האם זו הסיבה שהוגשה תלונתה. המתלוננת השיבה כי לא ניסתה להעלים וטענה כי לא ידעה שנתון זה הוא רלוונטי (מזכר ת/4). חרף טענת המתלוננת לפיה לא סברה שיש קשר בין הדברים, אך ברור שעיתוי הגשת התלונה איננו מקרי ולא ניתן להתייחס לכך במנותק מתביעת הגירושין אותה קיבלה המתלוננת לידיה בימים שקדמו לכך, זאת לאחר שבכל החודש שחלף מאז האירוע לא מצאה לנכון לפנות למשטרה. התלונה במשטרה אף היוותה, כפי הנראה, את הבסיס להוצאת צו הרחקה כנגד הנאשם ולהוצאתו מביתם המשותף באותה עת (עמ' 13 שו' 12). לכך יש להוסיף, כי בתלונתה במשטרה טענה המתלוננת שהנאשם תקף את בתם הקטינה, בעוד שבבית המשפט אישרה למעשה כי לא דייקה בתלונתה והסבירה כי מדובר היה ככל הנראה בתנועת יד אינסטינקטיבית לאחר שהבת קפצה על הנאשם בעודו ישן, ובעקבות דבריה אלה אף חזרה בה המאשימה מהאישום השני. אין בדברים אלה כדי לומר שבהכרח אין אמת בתלונה שהגישה המתלוננת בטענה לתקיפתה, אך בוודאי שישנה הצדקה לבחון אותה בזהירות.

12. כפי שניתן היה ללמוד מן העדויות, הפנייה למשטרה היתה ביוזמת אמה של המתלוננת, שלא היססה לבטא בעדותה בבית המשפט את דעתה השלילית על הנאשם ועל תפקודו כאב (וזאת בניגוד מוחלט לעמדת המתלוננת עצמה שביקשה להדגיש בתחילת עדותה כי הנאשם השתנה וכיום הוא "אבא למופת"). בכלל, בכל הנוגע לעדותה של האם יש לומר, כי העדות היתה לא סדורה ולא עקבית. האם לא היתה עדת ראיה לאירוע עצמו, עליו נודע לה באיחור של חודש, בשושן בפורים, מפי בתה, אך גם בעניינים עליהם העידה מידיעתה שלה התאפיינה עדותה בחוסר בהירות וחוסר עקביות, עד כי לא ניתן לסמוך עליה ממצאים כלשהם.

13. המאשימה הפנתה לתמונות של החבלות הנטענות (ת/9), בהן נראים סימנים כחולים על ישבנה של המתלוננת ועל החלק הפנימי של רגלה וכן שריטה קטנה בגב כף ידה, וביקשה לראות בכך תמיכה לגירסתה של המתלוננת. לא מצאתי כי ניתן לראות בתמונות תמיכה ממשית או מספקת לגירסת המתלוננת, זאת מן הטעם שלא הוכח מתי צולמו תמונות אלה, נקודה לגביה נתגלו סתירות מהותיות, ומשכך לא ניתן לקשור את החבלות הנראות בתמונות לאירוע שבנדון דווקא. בעדותה לפני טענה המתלוננת כי היא זו שצילמה את התמונות במוצאי אותה שבת או במועד אחר בסמוך לאירוע התקיפה, מיד לאחר שהנאשם החזיר לה את הטלפון שלה (עמ' 14 שו' 20 - עמ' 15 שו' 2). המתלוננת הבהירה כי הראתה לחוקר את התמונות בטלפון כיוון שבעת שהגיעה להגיש תלונה כבר לא היו סימנים על גופה (עמ' 15 שו' 8-6). בניגוד לדברים אלה, בשלב הגשת התלונה במשטרה אמרה המתלוננת כי אמה היא שצילמה את התמונות (מזכר מיום 18.3.14, ת/3). כאשר נשאלה המתלוננת בבית המשפט לפרש הסתירה בנקודה זו, אמרה כי היא צילמה את התמונות, אך היתה תמונה אחת שהיה קשה לה לצלם, אותה צילמה אמה שלה.

(עמ' 17 שו' 8-9), הסבר שאף הוא אינו עולה בקנה אחד עם הטענה כי במועד הגשת התלונה כבר לא היו סימנים על גופה. בהמשך טענה המתלוננת כי בשל חלוף הזמן אינה זוכרת, אך לדעתה תמונות הילדה צולמו בשושן פורים והתמונות החבלות שעל גופה צולמו זמן מה לאחר אירוע התקיפה הנטען לאחר שקיבלה את מכשיר הטלפון חזרה. הנזק לדלת, כך טענה, צולם כנראה בבוקר הגשת התלונה (עמ' 17 שו' 19-29). גם עדותה של האם בנוגע לצילום התמונות היתה רצופת סתירות ולא שפכה אור על מועד צילומן. בתחילת עדותה טענה האם כי כאשר הגיעה אל בתה בשושן פורים, הראתה לה הבת את החבלות על גופה (עמ' 18 שו' 19-28). בהמשך (ובתשובה לשאלה מדריכה בחקירה ראשית) גרסה האם כי ראתה את החבלות "**חלק בתמונות וחלק על הגוף שלה**" (עמ' 19 שו' 18-19). בחקירתה הנגדית טענה האם כי המתלוננת היא שצילמה את החבלות על גופה והראתה לה באותו יום בו הגיעה לביתה (עמ' 20 שו' 25-30; עמ' 21 שו' 29; עמ' 22 שו' 5-6). הנה כי כן, טענת המתלוננת כי התמונות צולמו בסמוך לאחר האירוע וכי חודש לאחר מכן, בעת שהוגשה התלונה, כבר לא היו סימנים על גופה אינה מתיישבת עם טענתה במשטרה כי אמה היא שצילמה את התמונות, שהרי לאמה נודע לראשונה על התקיפה רק ביום הגשת התלונה. הדברים אף לא מתיישבים עם טענת האם כי ראתה סימנים על גופה של המתלוננת באותו מועד. נוכח סתירות אלה, לא ניתן לקבוע מתי צולמו התמונות וכפועל יוצא לא ניתן לקבוע כי התמונות אמנם משקפות חבלות שארעו למתלוננת במועד הנטען.

14. גם לעניין הנזק בדלת לא ניתן לקבוע במידת הוודאות הנדרשת כי זה אמנם ארע על ידי הנאשם במועד הנטען. המתלוננת טענה כי במועד המצוין בכתב האישום ולאחר שנעלה עצמה בשירותים, פרץ הנאשם את דלת השירותים "**אולי בבעיטה, נהיה חור בדלת**" (עמ' 6 שו' 12). בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם את הדברים וטען כי הדלת היתה שבורה במשך זמן רב (ת/6 שו' 43). בתמונות ניתן לראות חור/שקע בדלת עצמה ונזק נוסף בצד הדלת (ת/9). כאמור, המתלוננת טענה כי תמונות הדלת צולמו ביום הגשת התלונה במשטרה, קרי כחודש לאחר האירוע הנטען, כאשר לטענתה בפרק הזמן שמאז התקיפה ועד להגשת התלונה אמה לא היתה בביתם "**אחרת היתה רואה**" (עמ' 11 שו' 1-4). אלא שהאם בעדותה טענה כי היתה מגיעה לדירת הבת אחת לשבוע באופן קבוע, בימים בהם בתה נסעה ללימודיה ("**כל שבוע אני הגעתי כדי לעשות בייביסיטר... כל שבוע הייתי שם וראיתי מה הולך. מידי פעם ראיתי כל מיני דברים שבורים, לא מסודרים, לא מטופלים...**" - עמ' 18 שו' 2-10; עמ' 20 שו' 9-10), ולא ניתן הסבר מספק כיצד לא ראתה קודם לשושן פורים את הנזק לדלת, נזק בולט ונראה לעין, גם על פי טענתה היא (עמ' 20 שו' 7-19). ביחס לנזק הנטען למכשיר הפלאפון של המתלוננת, הרי שלא הובאו כל תימוכין לטענה זו.

15. אל מול אלה עומדת גירסתו של הנאשם, אשר שלל מכל וכל קיומו של אירוע תקיפה וגרימת נזק. אמנם, הסבריו של הנאשם לגבי חבלות הגוף שהוצגו לו בתמונות מעוררים תמיהה. הנאשם טען כי בחקירתו במשטרה כי "**זה לא סימנים כחולים, יש לה בעיה ברגליים**" (ת/6, עמ' 35), וגם בחקירתו בבית המשפט טען כי באותה תקופה סבלה המתלוננת מבעיות ברגליים וטופלה בקופת חולים במשחות (עמ' 26 שו' 21-26), וזאת בניגוד גמור לדברי המתלוננת, שהכחישה בעדותה כי סבלה אי פעם מבעיות או משטפי דם ברגליה או בגופה (עמ' 15 שו' 15-17). יש לציין בהקשר זה, כי בסיכומיה טענה ב"כ הנאשם כי מעדות אמה של המתלוננת עלה כי באותה עת למדה המתלוננת רכיבה טיפולית ולפיכך הועלתה השערה לפיה החבלות נגרמו לה כתוצאה מרכיבה על סוסים, אלא שהשערה זו הועלתה רק בשלב הסיכומים מבלי שהמתלוננת או אמה אף נשאלו בקשר לכך. מכל מקום, ואף שהסבריו של הנאשם בנקודה זו אינם נתמכים

בדבר ומעוררים תמיהה, אין בכך משום תחליף לראיות הנדרשות מטעם המאשימה וודאי שאין בדברים אלה כדי לבסס את אשמו של הנאשם.

16. לאור כל המפורט לעיל, לא מצאתי כי ניתן להעדיף את גרסתה של המתלוננת באופן מובהק על פני גרסתו של הנאשם. נוכח אי הדיוקים שנתגלו בעדויות המתלוננות ואמה, ובהינתן המניע האפשרי להגשת התלונה - על רקע תביעת הגירושין שהגיש הנאשם כנגד המתלוננת - קיים קושי להרשיע את הנאשם על סמך עדותה של המתלוננת בלבד, ולכן יש לזכותו מחמת הספק מהעבירות שיוחסו לו באישום הראשון. ויודגש, אין במסקנה זו כדי ללמד שהמתלוננת אינה דוברת אמת או כדי לשלול לחלוטין את גרסתה. המתלוננת העידה ככלל באופן מרשים, גם בעניינים שהיו פחות נוחים לה, מסרה גרסה סדורה ועקבית בכל הנוגע לאירוע התקיפה, ויתכן אף שגרסתה גוברת על זו של הנאשם במאזן ההסתברויות, אך כידוע בכך אין די לצורך הרשעה בפלילים. עיתוי הגשת התלונה, השימוש שנעשה בהליך הפלילי לצורך הוצאת צו הרחקה כנגד הנאשם, האשמת האב במעשה חמור של תקיפת בתם המשותפת כאשר רק בהליך זה הבהירה המתלוננת שכנראה היתה זו תנועת יד אינסטינקטיבית, אי הדיוקים בעדויות וחוסר היכולת לראות בתמונות שהוגשו תמיכה ממשית לעדותה של המתלוננת, הם שמבססים במקרה זה את הספק הסביר.

17. אשר על כן, אני מורה על זיכוי של הנאשם.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ח, 06 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים.